

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. G.**

skazanego z art. 289 § 2 k.k. i inne

w dniu 16 kwietnia 2025 r.

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 20 sierpnia 2024 r., sygn. akt VII Ka 1131/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 18 lipca 2023 r., sygn. akt II K 69/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

P. G. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 11 maja 2021 roku w miejscowości I. na terenie Niemiec zabrał, w celu krótkotrwałego użycia, samochód osobowy marki H. o nr rej. F. , VIN: [...], po czym porzucił go w stanie uszkodzonym w Z., powodując straty w wysokości 8.680 zł na szkodę A. Ś. , tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k.;

2. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 11 maja 2021 roku do 17 maja 2021 roku w Z. zabrał w celu przywłaszczenia z samochodu marki H. o nr rej. [...] laptop marki L. o nieustalonej wartości i telefon marki H.1 o wartości 150 zł na szkodę T. N. , kartą bankomatową Banku [...] na szkodę A. Ś. , telefon komórkowy marki H.2 i telefon komórkowy marki S. o łącznej wartości 600 zł na szkodę P.A., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. żart. 11 § 2 k.k.;
3. w dniu 17 maja 2020 roku w Z. woj. lubuskiego wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 0,79 grama brutto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 18 lipca 2023 r., sygn. akt II K 69/22:

1. oskarżonego P. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie I przyjmując, że wyczerpał on dyspozycję art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 289 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 289 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
2. oskarżonego P. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie II przyjmując, że wyczerpał on dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. oskarżonego P. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w punkcie III przyjmując, że wyczerpał on dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 2 i 3 kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na podst. art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] na

karcie 179 akt, poprzez zniszczenie;

6. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić A. Ś. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] pod pozycją: 5, 6, 7, 13, 8;
7. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1 116,76 złotych w tym opłatę w wysokości 300 złotych.

Na skutek kontroli instancyjnej zainicjowanej apelacją obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2024 roku, sygn. akt VII Ka 1131/24:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenie w pkt 7 części dyspozytywnej;
 2. z opisu czynu zarzucanego w pkt II części wstępnej, a przypisanego w pkt 2 części dyspozytywnej wyeliminował sformułowanie „kartą bankomatową Banku”, zaś z kwalifikacji prawnej tego czynu wyeliminował przepisy art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a za podstawę orzeczonej za ten czyn kary przyjął wyłącznie art. 278 § 1 k.k.;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty, za postępowanie przed sądem I instancji;
4. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie: - art. 410 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. przez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na naruszeniu zasad prawdy materialnej, obiektywizmu, in dubio pro reo poprzez ustalenie, że skazany dopuścił się kradzieży telefonu komórkowego marki H. na szkodę T. N. oraz, że skazany działał z zamiarem przywłaszczenia zabranych z samochodu H. o nr rej. [...] laptopa marki L., telefonu komórkowego marki H. i telefonu komórkowego marki S.
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., art. 518 k.p.k., art. 519 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające też na wadliwym sporządzeniu uzasadnienia prawnego wyroku.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Zielonej Górze wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Przypomnieć także należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Obrońca skazanego zarzucił Sądowi odwoławczemu m. in. naruszenie zasad prawdy materialnej, obiektywizmu i zasady in dubio pro reo poprzez ustalenie, że skazany dopuścił się kradzieży telefonu komórkowego H. na szkodę T. N. . Rzecz jednak w tym, że ustaleń tych dokonał Sąd Rejonowy, natomiast Sąd Okręgowy rozpoznawał zarzut dotyczący przedmiotowej kwestii, a ulokowanej w zwykłym środку zaskarżenia jako błąd w ustaleniach faktycznych. Odnosząc się do tego zarzutu Sąd Okręgowy wskazał wyraźnie, że argumentacja skarżącego stanowi jedynie polemikę z ustaleniami i ocenami, których dokonał sąd meriti. Jak słusznie

podniesiono z kategoriycznych zeznań świadka T. N. wynikało wprost, że telefon marki H. o nr IMEI: [...] był jego własnością (k. 302-303, t. II). Składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony na pytanie czy poda hasła do odblokowania telefonów, jakie u niego zabezpieczono, jednoznacznie wskazał, że należą one do innych pracowników firmy Ś., jednak nie znał ich danych. Przedmiotowy telefon został zabezpieczony przy oskarżonym wraz z dwoma innymi telefonami komórkowymi. Świadek P.A. rozpoznał dwa z nich jako należące do niego, a które to pozostawił w samochodzie J. Ś., zaś T. N. wskazał wcześniej, że telefon H. jest jego własnością. Sąd odwoławczy odniósł się także do kwestii uszkodzenia telefonu, wskazując, iż choć nie udało się pozyskać danych właściciela na podstawie numeru IMEI, to jednak kategoriyczne zeznania świadka, nie pozostawiają wątpliwości, że ów przedmiot należał do T. N. (uzasadnienie SO – s. 7 - 9).

Sąd II instancji procedował rzetelnie, wydając w niezbędnym zakresie reformatoryjne rozstrzygnięcie i spełnił, w ocenie Sądu Najwyższego, standardy ustawowe kontroli instancyjnej, zawarte w przepisach prawa powołanych w kasacji (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17).

W istocie, co należy na koniec powtórzyć, argumentacja obrońcy skazanego wyrażona w uzasadnieniu zarzutów kasacyjnych ma wyłącznie charakter polemiczny z oceną wyrażoną przez Sąd II instancji, a przez to nie mogła się okazać skuteczną w ramach nadzwyczajnej kontroli orzeczeń sądowych wskazanych m. in. w Rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego (Kasacja).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej

kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku obrońcy w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[a.ł]